

18-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল –অমৃতবেলা উঠি মেডিটেশ্বনত বহা, বিচাৰ কৰা – মই আত্মা হওঁ, মোৰ পিতা বাগিচাৰ মালিক হয়, তেৱেঁই নাৱৰীয়া, মই তেওঁৰ সন্তান, মালিক হৈ জ্ঞান ৰত্নৰ মন্ত্ৰন কৰা”

***প্ৰশ্ন:-** কোনটো এটা কথাৰ মহত্ব দুনিয়াতো আছে আৰু পিতাৰ ওচৰতো আছে?

***উত্তৰ:-**দানৰ। তোমালোক সন্তানসকলে দয়াশীল হৈ সকলোৰে ওপৰত ৰহম কৰিব লাগে। সকলোকে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন দান দিব লাগে। দানীসকলৰ বহুত মহিমা হয়। খবৰ কাগজতো তেওঁলোকৰ নাম ওলায়। গতিকে তোমালোকেও সকলোকে দান কৰিব লাগে অৰ্থাৎ মেডিটেশ্বন শিকাৰ লাগে।

***গীত:-** মোক অৱলম্বন দিওঁতা তোমাক ধন্যবাদ... (মুঝক' সহাৰা দেনে ৱালে...)

ওঁম্ শান্তি। অৱলম্বন তেওঁক দিয়া হয় যি ডুবি আছে, তেওঁক পাৰ কৰাবলৈ অৱলম্বন দিয়ে কিয়নো নাৱৰীয়া নামটি ভাৰতবাসীয়ে জানে। নাৱৰীয়াৰ কাম হৈছে ডুবি যোৱা সকলক উদ্ধাৰ কৰা। সন্তানসকলে জানে – ভাৰতবাসীৰ বৈতৰণী ডুবি আছে। সকলো কথা ভাৰতবাসীৰ কাৰণেই। অন্য কোনো খণ্ডৰ কাৰণে কোৱা নহয়। এয়াও তোমালোকে জানা। সত্যনাৰায়ণৰ কথা অথবা অমৰনাথৰ কথাও ইয়াতেই হয়। তোমালোকে পুৱা মেডিটেশ্বনত বহিলে কাক স্মৰণ কৰা? ভক্তি মাৰ্গততো কোনোৱে কাৰোবাক, কোনোৱে আন কাৰোবাক স্মৰণ কৰে। তেওঁলোক সকলোৰে সাধনা হৈছে অযথার্থ। শিকাওঁতা নাৱৰীয়া বা বাগিচাৰ মালিকতো কোনো নাই। গুৰুলোক সকলেও মেডিটেশ্বন শিকায় যে এনেকৈ এনেকৈ কৰা। বহুত প্ৰয়াস কৰে স্মৃতিত থাকিবলৈ। যোগ সাধনা বুলি কোৱা হয়। সেয়াটো মনুষ্যই মনুষ্যক কৰায়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে এই বাগিচাৰ মালিক হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। কাঁইটৰ জংঘলৰ মালিক হৈছে ৰাৱণ। মায়া ৰাৱণে কাঁইটৰ জংঘল বনায়। তোমালোকৰ এই কথাবোৰো কোনো কোনোৱে জানে। পাহৰি যায়। মায়াই পাহৰাই দিয়ে। মেডিটেশ্বনত বহোতেও মায়াই বহুত বিঘিনি আনে। মেডিটেশ্বন কেনেকৈ কৰিবা সেয়াও পিতাই শিকায়। তোমালোকতো কৰ্মযোগী হোৱা। দিনতটো কৰ্ম কৰিবই লাগিব। তাৰ কাৰণে কোনো বন্ধন নাই। দিনত কেতিয়াও মেডিটেশ্বন নহয়। দিনতটো খোৱা-লোৱা, খেলা-ধূলা, খান্দা আদি কৰিবলগীয়া হয়। সেইবোৰত জানো স্মৃতিত থাকিব পাৰে। কওঁতেতো বহুত কয় যে মই গোটেই দিন স্মৃতিত থাকো কিন্তু হয় বহুত কঠিন। বাবাই অনুভৱ শুনায়। অমৃতবেলা সময় সতোগুণী হয়, সেই সময়ত স্মৰণ কৰা সহজ। অমৃতবেলাৰ সময় আটাইতকৈ ভাল। দিনতটো বহুত সমস্যা থাকে। অৱশ্যে কৰ্ম কৰা সময়ত স্মৃতি স্থায়ী হ'লেতো খুবেই ভাল। কিন্তু বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনায়- মই চেষ্টা কৰোঁ যে বাবাৰ স্মৰণত থাকি তোমাৰ লগত কথা পাতো। ভিতৰত এইটো নিচা থাকে - মই স্বয়ং পিতা (প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা) সন্তানসকলৰ লগত কথা পাতো। মই স্বয়ং মনুষ্য সৃষ্টিৰ পিতা হওঁ - এনেকৈ ভাবিলে নিচা বাঢ়ে। বাকী মই আত্মা হওঁ, পৰমপিতা পৰমাত্মাক পিতাক স্মৃতিত ৰাখি কথা পাতো, এনেকৈ স্মৃতিত থকাটো বৰ কঠিন। বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনায়। পিতাই শিকায়ো। এওঁটো (শিৱ) জানে - মই বাগিচাৰ মালিক হওঁ। বাগিচাৰ মালিকেতো নিশ্চয় বাগিচাই বনাব। কাঁইট জানো বনাব। মালীয়ে জানো কাঁইটৰ বীজ লগাব। মালী সদায় বাগিচাৰ মালিক হয়, ফুল ৰোপণ কৰে। গতিকে বাবাইও ফুল ৰোপণ কৰে। জংঘল সৃষ্টি কৰোঁতা হ'ল মায়া। মায়াৰ মতত চলিলে মনুষ্য কাঁইট হৈ যায়। এইটোতো জ্ঞান পাইছা – বাবা বাগিচাৰ মালিক হয়, নাৱৰীয়া হয়, দয়াশীলো হয়,

বীজৰূপে হয়। ৰাতি যেতিয়া বহে, তেতিয়া চিন্তন চলে – এইখন কিমান ডাঙৰ বাগিচা! প্ৰথমতে কিমান সৰু আছিল! গতিকে যোগৰ লগে-লগে জ্ঞানো লাগে। মনুষ্যৰতো একোৱেই জ্ঞান নাই। অনেক প্ৰকাৰৰ যোগ লগায়। কাৰোবাৰ নহয় কাৰোবাৰ স্মৃতিত বহে। জ্ঞানৰ কথাই নাই। কালী মাঁৰ স্মৃতিত বহিলে কেৱল কালীৰ চেহেৰাহে সন্মুখত আহিব। জগদম্বাক স্মৰণ কৰি থাকে। সেইয়া হ'ল ভক্তি মাৰ্গ। পিতাৰ স্মৃতিও নাথাকে অধিকাৰৰ স্মৃতিও নাথাকে। বিভিন্ন প্ৰকাৰেৰে ভক্তি কৰে। মালা জপি থাকে। কোনোবাই গুপ্ত ভাবে জপি থাকে। আমাৰো হৈছে গুপ্ত মালা। গতিকে এই নীতি-নিয়ম ভক্তি মাৰ্গত কিমান মানি থাকে। বাবাৰ সৰু কালৰ অনুভৱ আছে। যেনেকৈ পিতাই জপিছিল, মইও তেওঁক দেখি এটা কোঠাত বহি মালা জপিছিলো। ৰাম-ৰাম বুলি কৈছিলো। তাৰ বাহিৰে, জ্ঞান একোৱে নাছিল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰতো জ্ঞান আছে। অমৃতবেলা এই মেডিটেশ্বনত বহাৰ অভ্যাস হৈ গ'লে বহুত মজা আহিব। বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনায়। জ্ঞানতো ৰমণ কৰি থাকে। কিমান ডাঙৰ বাগিচা। প্ৰথমে সৰু আছিল। বীজো স্মৃতিত আছিল, বাগিচাও স্মৃতিত আছিল। কেনেকৈ বাগিচা তৈয়াৰ হয় - বাবাৰো এই জ্ঞান আছে, আমাৰো এই জ্ঞান আছে। গোটেই বৃক্ষ জোপা বুদ্ধিত আহি যায়। অন্তৰত চিন্তন চলি থাকে, ইয়াকে মেডিটেশ্বন বুলি কোৱা হয়। পিতাৰো সুখ, জ্ঞানৰো সুখ থাকে। দুয়োটাই স্মৃতিলৈ আহে। সেই তত্ত্ব জ্ঞানী এনেকৈ মেডিটেশ্বনত নবহে। তেওঁলোকৰ নিশ্চয় তত্ত্বহে স্মৃতিত আহিব। মাথোন তত্ত্বত লীন হৈ যাব বিচাৰে। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাকটো তেওঁলোকে একোৱে নাজানে। গতিকে তেওঁলোকৰ আৰু তোমালোক সন্তানৰ কথা বেলেগ হয়।

বাবা বীজৰূপ হয় - আমাৰ এই জ্ঞান আছে। ৰাতি বহিলে ভাল-ভাল চিন্তন চলিব। বুজিব পাৰি ভক্তিমাৰ্গত কি কি কৰিছিলো। কিমান হঠযোগ আদি শিকায়। এতিয়াটো বুজি পাইছা পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেওঁৰ গোটেই ৰচনা (বৃক্ষ) স্মৃতিলৈ আহি যায়। আমি ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ লগাই আহিছো। এতিয়া আমি উভতি যাওঁ। এই ড্ৰামাৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। জ্ঞান ধনকো স্মৰণ কৰে, ধন দিওঁতা জনকো স্মৰণ কৰে। যিমান স্মৃতিত থাকিবা সিমানই অৱস্থা পৰিপক্ক হৈ গৈ থাকিব। তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা - মেডিটেশ্বনত আমি কেনেকৈ বহোঁ। মনুষ্যইতো অনেক প্ৰকাৰৰ মত পায় - অমুকক স্মৰণ কৰা। ইয়াত আমি সকলোৱে এটাই মতত আছো, এজনকে স্মৃতিত ৰাখো। সৰু, ডাঙৰ, বৃদ্ধ - সকলোৱে এটাই মত পায়। মেডিটেশ্বনতো বহিব লাগে নহয় জানো। আমি আত্মাসকলতো পৰমাত্মা হ'ব নোৱাৰোঁ। আত্মাই কয় - আমি ৪৪ জন্ম পূৰা কৰিলো, এতিয়া উভতি যাব লাগিব। পৰমাত্মাই এনেকৈ ক'ব জানো? তেওঁতো পুনৰ জন্মত নাহে। তোমালোকৰ ওচৰত যদি কোনোবা আহে তেন্তে তেওঁক হ'ললৈ লৈ যোৱা। কোনো কোনো ভাল ভাল মানুহ আহে, চোৱা, বুজিবলৈ আগ্ৰহ আছে যদি তেওঁক ইয়াত লৈ আনা, তেওঁলোকক বুজোৱা যে আমি কেনেকৈ মেডিটেশ্বন কৰো। ৰাতিও মেডিটেশ্বন কৰো, দিনৰ ভাগতো কৰো। আমি এজন পিতাক স্মৰণ কৰো। পিতাৰ নিৰ্দেশ হৈছে - মোক স্মৰণ কৰা আৰু ৰচনাৰ চক্ৰক স্মৰণ কৰা। ৪৪ জন্মও গায়ন কৰা হয়। নিশ্চয় প্ৰথমে প্ৰথমে দেৱী-দেৱতা আছিল। তেওঁলোকৰে ৪৪ জন্মৰ গায়ন কৰা হয়। এই চক্ৰৰ ৰহস্য ভালকৈ বুজাব লাগে। আমাৰ পিতা আৰু তেওঁৰ ৰচনাৰ চক্ৰ স্মৃতিত থাকে। পিতাৰ স্মৃতি আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। আমাৰ সকলোৱে এটাই মত। আমি শ্ৰীমতত চলো। তেওঁ পতিত-পাৱন পিতাহে আহি বেহদ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। গতিকে পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ দ্বাৰাই আমি উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। আকৌ অধঃপতিত হওঁ, অন্তত পতিত হৈ যাওঁ। পিতা ৰচয়িতা হয় গতিকে ৰচনাৰেই জ্ঞান দিব। গড ফাডাৰ নলেজফুল হয়, পতিত-পাৱন। তেন্তে নিশ্চয় পতিত দুনিয়াত আহি পাৱন বনাব নহয় জানো! এনেকৈ তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজালে প্ৰভাৱিত হ'ব। কোৱা, কেৱল ভাল-ভাল বুলি ক'লেই নহ'ব, এয়াতো প্ৰেক্টিকেলত আনিব লাগিব। শিৱত জন্ম-জন্মান্তৰৰ বোজা বহুত আছে। ইয়াত সময় লাগে।

তোমালোকে বুজাব লাগে – বাবাৰ আগমন হৈছে, মৃত্যু সমাগত, অৱহেলা কৰিলে উত্তৰাধিকাৰ নপাব। শুভ কাৰ্যত পলম কৰিব নালাগে। এতিয়া শিকি যোৱা। এই মেডিটেশ্বনত বহিলে তোমালোকৰ নিচা বাঢ়ি যাব। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ পিতা নহয় জানো। ভক্তি মাৰ্গত জন্ম-জন্মান্তৰ স্মৰণ কৰি আহিছা। লৌকিক পিতাতো প্ৰতিটো জন্মতে সলনি হৈ থাকে তথাপিও তোমালোকে নিৰাকাৰ পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰা কিয়নো তেওঁ হৈছে অবিনাশী পিতা। লৌকিক পিতাৰ পৰা বিনাশী অধিকাৰ পোৱা যায়। অবিনাশী পিতাৰ পৰা অবিনাশী অধিকাৰ পোৱা যায়। আমি এজন শ্ৰী শ্ৰীৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ হওঁ। আদি সনাতনতো দেৱী-দেৱতা ধৰ্মই হয়। তাৰ পৰা আকৌ অন্য বংশাৱলী ওলায়। সন্যাসীসকলৰ হৈছে ৰজো প্ৰধান সন্যাস। এইয়া হৈছে সতোপ্ৰধান সন্যাস। এয়া হৈছেই ৰাজযোগ।

ভাৰতৰ মুখ্য শাস্ত্ৰ হৈছে গীতা। গতিকে মেডিটেশ্বনৰ বাবে এনেকৈ বুজাব লাগে – পিতাই আমাক এনেকৈ মেডিটেশ্বন শিকায়। ভগৱান বুলি কেতিয়াও মনুষ্যক ক'ব নোৱাৰি। ভগৱানটো সকলোৰে এজন হোৱা উচিত নহয় জানো। তেৱেঁই পতিত পাৱন, তেৱেঁই স্বৰ্গীয় ভগৱান পিতা হয় আৰু আহেও ভাৰতলৈ। তেওঁৰ ভক্তি মাৰ্গত কিমান ডাঙৰ মন্দিৰ বনোৱা আছে। সেই শ্ৰী শ্ৰীৰ মতেৰেহে আমি শ্ৰেষ্ঠ হওঁ। এই কথাবোৰ বহিলে বুজা। পিতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানা। এয়া আৰু কোনেও নাজানে। সত্যযুগৰ আয়ুসেই ইমান বুলি কয়। প্ৰথমে বৃক্ষ নতুন হৈ থাকে তেতিয়া স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। পিছত জৰ্জৰিত হৈ যায়। এতিয়া এই গোটেই দুনিয়াই নৰক। কেৱল ঘৰে ঘৰেই নহয় গোটেই দুনিয়াখনেই নৰক। এইখন হ'ল কাঁইটৰ জংঘল। ইজনে সিজনক কাঁইটেই লগাই থাকে (দুখ দি থাকে)। পিতা আহি আকৌ আল্লাৰ বাগিচা তৈয়াৰ কৰে। পিতা আহি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰে। তোমালোকে জানা কাক ফুলৰ বাগিচা আৰু কাক কাঁইটৰ জংঘল বুলি কোৱা হয়। তোমালোক দৈৱী ফুল হৈ আছা। গতিকে চিন্তন চলি থাকিব লাগে। বাবাৰো এই জ্ঞান আছে। সন্তানসকলৰো এই জ্ঞান আছে। এনে ধৰণৰ চিন্তন কৰিলে ৰাতি বৰ মজা লাগিব, এনেকৈ-এনেকৈ বুজাওঁ। বেচেৰাহঁতে একো নাজানে সেইবাবে তোমালোকৰ তেওঁলোকৰ ওপৰত দয়া ওপজে। অ' গড ফাডাৰ বুলি কয়। কিন্তু পিতা আৰু তেওঁৰ ৰচনাক নাজানে। আমিও এতিয়া আল্লাৰ সন্তান হৈছো। বুজাবলৈও বহুত নিচা থাকিব লাগে। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন গতিকে দান কৰিব লাগে। দানী সকলৰ বহুত মহিমা কৰে। খবৰ কাগজতো প্ৰকাশ পায়। ধাৰ্মিক সকলেহে দান কৰে। তোমালোকতো হোৱাই ধাৰ্মিক। দানেই যদি নকৰা তেন্তে পাবা কি? দানটো নিশ্চয় দিব লাগে। জ্ঞান দান দিয়াটো অতি সহজ। বাবাই শুনায় – আমি এনেকৈ মেডিটেশ্বনত বহো, এই দুনিয়াৰ চক্ৰ এনেকৈ ঘূৰে। প্ৰথমতে এটা ধৰ্ম আছিল। পিছত এই ধৰ্মবোৰ আহিছে। এই সকলোবোৰ হৈছে বংশাৱলী। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত থাকিব লাগে। মনুষ্যৰ যোগৰ বহুত ইচ্ছা থাকে। কোৱা, আহা আমাৰ মেডিটেশ্বন (কি হয়) চোৱাহি। যি ধাৰ্মিক তেওঁলোকে মেডিটেশ্বন হল দেখি সুখী হয়। ধাৰ্মিক মনুষ্যই কেতিয়াও পাপ নকৰে। তোমালোকৰ ওচৰত বুজাবলৈতো বহুত পইণ্ট আছে। কিন্তু সন্তানসকল ক্ৰমানুসৰি হয়। কিছুমানৰ বুদ্ধিৰ তলাই নোখোলে। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে তলা কেনেকৈ খুলিব? বহুত সহজ কথা। বুজাব লাগে যে আমি কেনেকৈ স্মৰণত বহো। মনুষ্যইতো নাজানে আমি কাক স্মৰণ কৰো! আমাক শিকাওঁতাজন স্বয়ং নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা যি সকলোৰে পিতা হয়। তেওঁ পতিত-পাৱন গড ফাদাৰে আমাক ৰাজযোগ শিকায়। এতিয়া তোমালোকে শিকা বা নিশিকা। আমাৰ সকলোৰেতো এটাই মত। শ্ৰী শ্ৰীৰ পৰা আমি মত লৈ আছো। এয়া হৈছে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। যেনেকৈ পিতা নলেজফুল হয়, তেনেকৈ সন্তানসকলো। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা এজন পিতায়ে বনায়। এনেকুৱা এনেকুৱা বিচাৰ কৰিলে ৰাতিও বহুত মজা লাগিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) অমৃতবেলা উঠি স্মৰণত বহি জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে। জ্ঞান ধনকো স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু জ্ঞান দাতাকো স্মৰণ কৰিব লাগে।
- (2) ঈশ্বৰীয় নিচাত থাকি সেৱা কৰিব লাগে। সকলোকে মেডিটেশ্বন কৰাৰ সহজ বিধি বুজাই দিব লাগে। একমত হৈ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** পৱিত্ৰতাৰ ব্যক্তিত্ব আৰু সভ্যতাৰ দ্বাৰা পিতাৰ সমীপত আহোতা দেহী-অভিমানী হোৱা

যেনেকৈ শাৰীৰিক ব্যক্তিত্বই আত্মাক দেহভানত লৈ আনে, তেনেকৈ পৱিত্ৰতাৰ ব্যক্তিত্বই দেহী-অভিমানী কৰি পিতাৰ সমীপত আনে। পৱিত্ৰতাৰ ব্যক্তিত্বই আত্মাসকলক পৱিত্ৰতাৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে, পৱিত্ৰতাৰ ৰয়েলটীয়ে (সভ্যতাই) ধৰ্মৰাজপুৰীৰ ৰয়েলটী (শুল্ক) দিয়াৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। এই ৰয়েলটী (সভ্যতা) অনুসৰি ভৱিষ্যত ৰয়েল (ৰাজকীয়) পৰিয়ালত আহিব পাৰিবা। দেহী-অভিমানী সন্তানসকলে এই ব্যক্তিত্বৰ দ্বাৰা পিতাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁতা আত্মিক দৰ্পণ হৈ যায়।

***শ্লোগান:-** সকলোৰে বিশেষত্বক চোৱাৰ চশমা সদায় পিন্ধি থাকিলে বিশেষ আত্মা হৈ যাবা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
